

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MAX BERNSTEIN

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

Η μικρή Λόττη ήταν ένα ωραίο κοριτσάκι με ξέπλεκα μαλλιά, που έφεταν από δω κι από εκεί, όταν κοινούσε το μικρό της γεμάδι, με τα βαρειά ελαστικά μιάκια και το μικρό ορθόνο στομάχι, που το άρσεν τονού παλόν τα γλυκίσματα.

Η Λόττη ήταν πολύ περιεργή κι ήθελε να μαθαίνει το καθετί, γι' αυτό έκανε πολλές ερωτήσεις. 'Αλλά, σίγουρα, εύχαριστούσαν να την άκουζε, γιατί ήταν έξυπνη και αξιολύπητη κοπέλλα. Δεν ήταν όμως και τόσο πολύ έξυπνη, γιατί κάθε φορά που άστραψε και βροντούσε, φοβόταν υπερβολικά κι' από το φόβο της δεν μπορούσε να μείνει μονάχη στην κάμαρα, όπου βρισκόταν.

Μια μέρα που ο καιρός ήταν βροχερός κι' άστραψε, ή μητέρα της κι' η υπηρέτρια έφυγε να λείπουν έξω. Η Λόττη τότε, κρατώντας στο άριστο της χέρι ένα μιλιο που, μ' όλο τον φόβο της, δέν τ' άρνε, βγήκε κι' έτρεξε στο γραφείο του πατέρα της.

Ο πατέρας της Λόττης έγραφε, όπως πάντα, κλεισμένος στο γραφείο του, αλλ' αυτή τη φορά έγραφε τον αποχαρματισμό του προς την ζωή! Ήταν νέος ακόμα κι' εξακολουθούσε το πάθος του έμπορου, απ' το οποίο είχε πλουτίσει. 'Αλλά πριν από μία ώρα είχε πάψει να είναι πλούσιος, γιατί θέλησε να υποστηρίξει μερικούς φίλους του, οι οποίοι τον ξεπείστησαν και τον παρέστησαν στη χρεωκοπία!

Μπροστά του είχε τώρα το ημερολόγιο με την τριμερή ειδηση που του άνηγαίσε πως είχε γίνει πάλιμτοχος και που δεν μπορούσε ακόμα να την πατήσει. Αυτός ο νέος, ο γεμάτος αισιοδοξία κι' ενεργητικότητα, έρωτασε τώρα τον έαυτο τον γερασμένο κατά είκοσι τουλάχιστο χρόνια, και δέν αντανόταν πειά καμιά διάθεση για τη ζωή.

Ήξερε βέβαια πως ό,τι έλαθε, το έλαθε από την ειδοσύα και την καλοσύνη του. Πως όμως θα μπορούσε να πείσει τους άλλους γι' αυτό; Κι' αν ύποτειθε πως ό άλλος θα τον συγχωρούσε, με ποιά δικαιοσύα θα συγχωρούσε ο ίδιος τον έαυτο τον; Που δάβαινε τη δύναμη να επιβάλει στη σέξυγού του, στην πιστή και λατρευτή αυτή γυναίκα, να ζή στο μέλλον μέσα στις στενήσεις και στη δυστυχία;

Αυτές η σκέψεις στρεφονοούσαν μέσα στο μυαλό του και τον έπαιρναν ακατάχατα προς τον θάνατο, που του φαινόταν σαν ή μόνη δυνατή λύα. Γι' αυτό έγραφε τώρα την αποχαρματιστήρι επιστολή του και βιασίνεζε το νου του για να βρη τις κατάλληλες φράσεις, με τις οποίες θα πληροφορούσε τη σέξυγού του για τη συμφορά τους και θα ζήτησε τη συνώγνη της.

Κοντά στο χαρτί όπου έγραφε, είχε άκουμπήσει το πιστόλι του. Όταν τελείωσε το γράμμα και το σφράγισε, θάπαινε το όλο κι τότε...

Εκείνη τη στιγμή είδε πάνω στο πιστόλι ένα μικρό άπυρο γεμάδι. Βυθισμένος όπως ήταν μέσ' στις σκέψεις του, δέν είχε άκουσει τα βήματα της μικρής που μπήκε. Γι' αυτό έπαισε τρομαγμένος το χέρι της κόρης του και τη ρώτησε:

— Τι θέλεις, μικρούλα μου;

Η φωνή του ήταν ταραγμένη κι' είχε γυρίσει άλλου πό πρόσποτο του, γιατί δέν ήθελε να κιντήσει την κόρη του, που σε λίγο θα γινόταν όφρανη.

— Φοβάμαι, μπαμπά..., του έπε τη Λόττη, 'Αστράφτει και βροντάνει και θέλω νάμει κοντά σου....

Εκείνος την κράτησε κοντά του, χωρίς να της δώσει άπάντησε κι' εξακολούθησε να γράφει. 'Αργότερα που θα τελείωσε, μπορούσε να στείλει έξω τη μικρή.

— Μπαμπά, τον ρώτησε έξωα η Λόττη, δείχνοντάς του το πιστόλι, τι είναι τούτο δω;

— Είναι πιστόλι, παιδάκι μου.

— Είναι σαν εκείνο που πήραν τού Βέλλυ, τού γείτονα μας, την Πρωτοχρονιά;

— Ναι... Κάθερη ήσυχια τώρα. 'Ασε με να γράμω....

'Αλλά ή μικρή δέν μπορούσε να μείνει για πολλήν ώρα σιωπηλή.

— Μπαμπά, άρχισε πάλι, και σύ την Πρωτοχρονιά το πήρες το πιστόλι; Ξέρεις και σύ να πυροβολής;

Ο πατέρας της όμως δέν της άπαντούσε. Έγραφε, όλο έγραφε....

— Μπαμπά, ποιος είν' αυτός που βροντά ψηλά στον ουρανό;

— Ο Θεός, παιδί μου! 'Αποκρίθηκε ο πατέρας της, εξακολουθώντας να γράφει.

— Ξέρεις, μπαμπά, θα παραιλώσο τον Θεό να πάρη τις άστραπές και τα μπουκωνιά; Με τρομάζουν...

Κι' άρχισε να παρακαλεί τον Θεό να πάρη. Σε λίγο πάλι πρόσθεσε:

— Μπαμπά, τότε έχει τα γενέθλιά του ο Θεός; Του έπαρηξήριμα να τού δώσει κάτι απή γιορτή του, αν πάρει....

Ο μπαμπάς της εξακολούθησε πάντα να γράφει. Έγραφε για τη ζωή του που καταπράφτηκε, ενώ το παιδί του, πλάι του, φλυαρούσε άνηξερο....

— Μπαμπά, Ξαναρώτησε ή Λόττη, έχει κι' ο Θεός παιδιά; Τι όραία δώρα που θα τούς δίνη τον καινούριο χρόνο, ε; Ο Θεός έχει πολλά όραία πράματα, δέν είν' έτσι;

Συγγνώμης θέλησε να δαγκώσει το μιλιο που κρατούσε, αλλά θυμήθηκε πως ή μοιά της της είχε άπαρηξήριμα να τρώη μίλα με τη φλοίδα τους. 'Ακούμπησε λοιπόν το χεράκι της στο μπράτσο του πατέρα της και τού είπε, διακόποντάς τον:

— Μπαμπά, καθήρισε μου το μιλιο!

Εκείνος γύρισε άποτίμα προς το μέρος της και θέλησε να τη μιλήσει. Όταν όμως αντίλασε τα άδεια της μάτια, που τον έαυταζαν με μία βαρειά έκεία, δέν τόλησε να τού κίνη. Πήρε μονάχη ένα μαχαίρα κι' άρχισε να βγάξη τη φλοίδα του καρπού. Η Λόττη τον κιντούσε.

— Γιατί, μπαμπά, έχουν φλούδες τα μίλια; Γιατί τις βάζει ο Θεός κι' έπειτα δέν μας άφίνον να τις τρώμε; 'Α, κατάλαβα! Τά νύτινε έτσι για να μη χρονώνα...

— Βέβαια, έτσι είνε, αποκρίθηκε άρηρημένα ο πατέρας της, δίνοντάς της καθαρισμένο το μιλιο.

Η μικρή θέλησε να τού δαγκώσει, αλλά σκέφτηκε κάτι κι' έπε στο μπαμπά της:

— Θέλεις κι' εσύ, μπαμπά;

Τότε μία ελαφρή συγγίνη τον κινήρισε. Πήρε την κόρη του στην άγκαλιά του και σέπαισε το πρόσποτο της με φίλια. 'Επί τέλους, μπόρεσε κι' αυτός να κλάμω....

Η μικρή νόμισε πως ή συγγίνη του προσεχόταν από το φόβο της προς τις άστραπές κι' άρχισε κι' αυτή να κλάμω.

— 'Αχ! πόσο με τρομάζουν! φθέρισε. Πρέπει και σύ, μπαμπά, να έπαρηξήρις κάτι στο Θεό για να πάρη....

— Τι να τού έπαρηξήρι, Λόττη;

Η Λόττη θυμήθηκε εκείνο που έπαρηξόταν κι' ή ίδια, όταν ήθελε να καταπράμνη την όργη των γονέων της, και τού είπε:

— Να τού πής πως θάσσε φρόνιμος!

Τά λόγια αυτά τον κινήρισαν κατάκορα. Νάμει φρόνιμος; Μά αυτός έκείριτε να έγαμάλει και τα πάντα, τη ζωή, τη σέξυγού του, το παιδί του! Ήταν φρόνιμο αυτό;

— Τού το είπες, μπαμπά; Ξαναρώτησε ή μικρή. Τη στιγμή εκείνη άστραψε και βροντούσε τόσο δυνατά, που θαρούσε πως χάλιγε ο κόσμος. Η Λόττη από το φόβο της έκέριτε τον πατέρα της να έπαρηξήρι κάτι στο Θεό άίσιως:

— Πές του λοιπόν, μπαμπά, πως θάσσε φρόνιμος. Πές του....

Κι' επειδή ο φόβος της μεγάλωσε όλοένα, άρχισε να προσέγεται κι' ή ίδια μεγαλόφωνα, άπαρηξήριοντάς άπαισίστηα τη βραδυνή της προσεχγή:

Κουρασμένη απ' την ήμέρα νύσταξα και κλειώ το μάτι. Σύ, ούράνε μου Πατέρα, φύλαγε με στο κρεβάτι....

Ο έμπορος βρισκόταν σε φοβηρή άμηχανία. Συλλογίζόταν πως ήταν πατέρας και προσπίτες αυτής της μικρής που άνατανόταν στην άγκαλιά του κι' έμπαστούνε και με τρυφερότητα, μη περιμένοντας από κανέναν άλλο βοήθεια και προστασία. Κι' όμως, αυτός ήταν άποφρασμένος να την άφήρη όφρανη! Νά την άφήρη έρημη και μοναχούλα. Μά δέν ήταν προτιμώτερο αυτό, παρά ν' τη βλέπει να μεγαλώνη στη φτώχεια και στη ατέμεια;

Μ' αυτή τη σκέψη Ξαναπήρισε την πέννα στο χέρι.

— 'Αχ, νάταν εδώ ή μαμά! άναστένανε ή μικρή. 'Ε, μπαμπά, όταν είνε δω ή μαμά, δέν φοβάσαι ούτ' εσύ;

— Οχι, βέβαια! άπάντησε ο πατέρας της άναστενάζοντας.

Και πραγματικά, τι είχε να φοβηθή, όταν ήταν κοντά του ή πιστή και πρόθυμη γυναίκα του,

Σοριάστηκε σε μία πολυθρόνα κατάχλωμη....

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Έλεγε εκείνη ;
— Κράζει ο πατερός !
Κι' εκείνος ελεε :
— Είπε νύχτα ! 'Η μέρα δέν ζήτησθε ακόμα...
— Σήρο και νύκτα ! του λέει εκείνη. 'Εφτασε ή μέρα... Νά, προβάλλει ο Άγγελος... 'Η ώρα του χωρισμού ήρθε... Πρέπει να χωριστούμε... 'Ω, σκοτώσε, καλέ μου, τον πετεινό που δέν μάς άφησε περσοσώτουμε μαζί...

Η ΠΡΟΘΥΜΗ

'Ο άρας σαλεύει τά φύλλα των δέντρων, που μόλις κρατούνται στά κλάδια.

'Ω Πέχη, πολυαγαπημένη μου, θέλεις να μάθης τί συλλογίζομαι ; Σέ λίγο θα σου πω τό να !
Πέρφτον τά φύλλα τώρα, πέφτουν ένα—ένα κι' ο άγγελος γλισσαρίζει μαζί τους.

'Ω Πέχη, πολυαγαπημένη μου, θέλεις να μάθης τί συλλογίζομαι ; Θα φθώ να πέσω στην άγκαλιά σου !...

Η ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΠΟΝΩΝ

'Οριώντας με δύναμι, ξεχύνεται τό νερό από την πηγή του και ξεχειλίζει γάργαρο.

'Έτσι κι' ή καρδιά μου ξεχύνεται πονεμένα και βυθίζεται μέσ' στά ίδια της τά κύματα.

Ναί, ή λύπη μου εινε μεγάλη...
Εινε πιο βαρεια άπ' τά βουτιά που κάνουντά στο στήθος της γής...

'Η λύπη μου με σκοτώνει, μικρή, μαργώλια Τι—Σό !...

Με σκοτώνουν τά μάτια σου...
Τά μάτια σου, μικρο μου ζωνιούδι, εινε δυο κορτερά μαργαρίτα από άγνό άσπάλι. Μπήγουντα στην καρδιά μου και την ξεσκίζουν...

Μικρή μου Τι—Σό, όταν πεθάνω ν' άνοήξης τό στήθος μου, να πάρης την καρδιά μου και να την βάλεις σ' ένα χρυσό κλουβί... Κι' εκεί θα κελαιδάη σαν τό καναρίνι, μέρα και νύχτα τραγουδία της άγάπης.

που μπορούσε να υποφέρει μαζί του τα πάντα ;

'Εκείνη τή στιγμή άρχισε πάλι ν' ασπράφτη και να βροντά. Τότε ή Λόττη άρχισε ν' άναγγέλει μα προΰνη προσεινή, που την ήξερε άτέξω, τονίζοντας κάθε συλλαβή της. Κατόπιν έγειρε τό κεφάλι της κοραμμένη στο στήθος του πατέρα της κι' αποκοιμήθηκε.

'Ο άπελευθεμένος έμπορος την κοίταξε και σκεφτόταν : Τί χρειάζεσαι λοιπόν για την ευτυχία ; Δυο σπουργακοί γονείς κι' ένα καλό παιδί ; Άραγε αυτό ; Μπορεί κανείς ναύνα ευτυχισμένος μ' αυτά, παρ' όλες τις φτώχειες και τις στεριότητες ;

Και μά άδύνατη φωνή τούλεγε από μέσα του :

— Αύτή εινε ή ευτυχία !...

'Η Λόττη ξεκολοιούθηκε να κοιμάται πάνω στο στήθος του πατέρα της, με τό ήπιο και νύχια. 'Ο πατέρας της φυσικά δέν μπορούσε πάλι να γράφη και ν' άπελευθεώση την επιστολή του.

Μιά μακρυνά και σνεσνόχρη όρα πέρασε έτσι. Στο μεταξύ ή κατωγάδα σταμάτησε και φάνηκε ο ήλιος. Μαζύ με τον ήλιο ήρθε κι' ή γυναιχία του.

'Όταν μπήκε μέσα, ο σζύγγός της της έδειξε ή Λόττη και, βλέποντας τό δαχτυλιό στά χείλι του, της έδωσε σιωπηλά τό τηλεγράφημα και τό γραμμα του, έτσι όπως είχε μείνει μισό.

'Εκείνη τό διάβασε, γλώμισσε και σφωρίστηκε σε μιά πολυθρόνα, κιντάζοντάς τον κιατάματα. 'Ο έμπορος χωρίς να της άπαντήσει, έσφιξε και φίλησε τό μέτωπο της Λόττης.

'Η γυναιχία του κρατάδε τότε άμέσως τή μεγάλη θύσια που είχε κάνει ο σζύγγός της. Σηκώθηκε και πλησιάζοντας κοντά του, έβαλε τό χέρι της πάνω στο κεφάλι της Λόττης σαν να δραζόταν : «Θά σ' άγαπάω πάντα, θα σου είμαι πιστή κι' άφοσιωμένη και μέσα στην πιο φορτική φτώχεια !...»

Τά μάτια τους είχαν βουρκοώσει... 'Ησαν δυστυχισμένοι, φτωχοί, με και πόσο ευτυχισέ !... Και τό θαύμα αυτό τό χροσοτούσαν στη μικρή, λατρευτή τους παιδούλα...

□ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ □ □

'Ο συνθέτης της «Κόρμεν» Μπιζέ.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Θείον κήρυγμα και... ζυθοσοπία. 'Ένας ιεροκήρυκας που ζέρει τή γλώσσα των... ζωνών !... 'Ο πατήρ 'Ονώριος και τό κακάλο. 'Εξάφελος κατά του μακαρίτη. Τά κέλλα του Μπρυνταίν. 'Η σάλπιγγος της Δευτέρας Παρουσίας, κ.τ.λ.

Τά ανέκδοτα που παραθέτουμε παραάτω, άν και θα σάς φανούν άπίστευτα, εινε έν τούτοις αιδενηκά, αιδενηκάτατα.

Γιά τον ιεροκήρυκα λοιπόν της 'Ισπανικής Αθήης, Μάρωνα, διηγούνται ότι όσάς έμύησε τό Εύαγγέλιο στην εκκλησία ένόπιου του βασιλέως Καρόλου Ε', ο όποιός βαρύνονγε, κοραζόταν τόσο πολύ από τις φωνές πουβγαζε, ώστε άναγκάζόταν να πνή τρεις και τέσσερες... μπώρες κάθε φορά, για να δροσισή τό στεγνομένο λαρόγγι του !

'Επίσης κατά τό έτος 1582 ο ιεροκήρυξ της Ναζών την ήμερα των Χριστουγέννων, θέλοντας να παρουσιήση ζωηρότερα τή γέννηρα του Σωτήρος, ελε τα έξής άμμήρα... μνησμενος έν μείρι λατισσι και τή φωνή των άναφερομένων ζώων :

— Μόλις ένανθρωπίσθη ο Κύριος, ο πετεινός φώναξε : «—Cristus natus est !» ('Ο Χριστός γεννήθηκε). Τό βόδι ρώτησε : «—Ubi, ubi ;» (Πού, πού) και τελευταίος ο γάιδος παρακίνησε ολόκληρο τό Σωτήρος, λέγοντας : «—Eamus, eamus !» (Πάμε, πάμε) !...

'Ο περίφημος κωνοσίνος του 17ου αιώνας, πατήρ 'Ονώριος, μιά μέρα εκεί που έζηριττε, έβγαλε κάτω από τό όσο του ένα άνθρωπινο... κακάλο και άρχισε να τό κινή δριμείως... παρατηρήσεις :

— Μήησε λοιπόν..., τούλεγε. Γιατί στέσσα άφρονο ; Μήπως είσα κωνίο δικαστή ; Μήπως έπούλησες τή δικαιοσύνη, παίροντας χρυσάφι κι' όσημ ; Λέγε λοιπόν, άτιμ, κωζώθη ! Πόσες φορές δέν εροζώλινε στις συνεδριάσεις του δικαστηρίου, άντι να τεντώσης άμερόληπτα τό ατί σου στους λογους των δικαιομένων ; 'Η μήπως ήσουν τό κεφάλι καμιάς κοπέλλας, που την έθαμίζαν για την έξαιρετική της καλλονή ; Τώρα όμως, εσύτρηκε κάθε ίχνος άμωφιάς σου και δέν είσα πάλι ένα κωνίο άδσιο, άδσιο, γίλιες φορές άδσιο ! Πού εινε τό τρανταφύλλενα χείλι σου ; Πού εινε τό γελαστό στόμα σου ; Πού εινε τό άστραφτερό μάτια σου, που είχαν σπρώξες τόσες νέους στην τρέλλα και στην αυτοκτονία ; Δέν σου άτόμειναν, παρ' τό λευκά δόντια σου, κι' αυτά για να τρώς χόμα, διάβόλε !

Πιο κωμική άμως ήταν ή έμπειρα του ιερέως Μπρυνταίν, ο όποιός στα 1712, έδωσε γύρω άπ' τό λαίο του κλητληγική τμήση εκκλησίας ένα σπονι και τον πρέβηξε επάνω προς τον άδισια ένόπιον των έσεθών και κατακλιθέντων πιστών, για να τους δείξη, όπως ελε, τόν... δρόμο που πάει στον Παράδεισο !

'Άλλη μιά φορά, ο Μπρυνταίν έκρινε τον ίδιο κωνητοκλήρη πίσω από τον άδισια και τον έβαλε να σκούξη και να σφάλλιξη σαν... άμωριτωλός που ήμνητα μέσα στην πίσσα της Κολάσεως ! Στο τέλος τον υποχόρεσε να παρουσιάζη από τό άκουατηριό, μεταμορφωμένος σε διάβολο, και να φωνάξη :

— Μάθετε, ότι πολύ γρήγορα θ' άκούσετε τή σάλπιγγα της Δευτέρας Παρουσίας. 'Έτσι μάλιστα να την άκούσετε άδσιο, ίσως σήμερα, ίσως κι' αύτη τή στιγμή...

Ηγίν δε τελειώση τή φωνή του, δώδεκα άνδρες άρχισαν να σούπινουν δυνατά, κρημμένο κι' αυτοί πίσω από ένα παραπέτασμα, προς μεγάλο τρώμο του... νόημονος κοινού.

'Ο περίφημος ιεροκήρυξ Σεμαριει, κρημύσσοντας κάποτε τό λόγο του Θεού από του βασιλέως Λουδοβίκου ΙΑ', άρχισε τό κήρυγμα του ως έξής :

— Μεγαλειότατε, γνωρίζω ότι, σύμφωνα με τό καθιερωμένο έθιμο, έπρεπε να πω κάποια χωρολογία για τή Μεγαλειότητά σας. Σηκώσητε μου όμως αύτη την έλευνη, γιατί, άν και έσπινενα ολόκληρη την Άγία Γραφή, δέν μπόρεσα να βωθ όποτε μιά άδρη φράση, για να την χρησιμοποιήσω απέναντί σας. Γι' αυτό λοιπόν θα σάς προσφωνήσω όπως και τους λαούς... ά μ α ρ τ ω λ ο ύ ς !...

